

Παραμυθομαραθώνιος συναισθημάτων

Στο πλαίσιο της Θεματικής Εβδομάδας πραγματοποιήθηκε μια ξεχωριστή δράση στους μαθητές και τις μαθήτριες της Α΄ Γυμνασίου από την σχολική νοσηλεύτρια, Δωρή Γεωργία-Στυλιανή. Η δράση αυτή εντάσσεται στον θεματικό πυλώνα της Αγωγής Υγείας και είχε διάρκεια 2 διδακτικών ωρών. Στόχος ήταν οι μαθητές και οι μαθήτριες να ενισχύσουν την συναισθηματική τους νοημοσύνη και να καλλιεργήσουν την ενσυναίσθηση, αναγνωρίζοντας δικά τους συναισθήματα, αλλά και συναισθήματα των άλλων. Τα τελευταία χρόνια, στις χώρες του εξωτερικού, διδάσκονται μαθήματα ενσυναίσθησης σε παιδιά μικρής ηλικίας, καθώς έχει αποδειχθεί πως η συναισθηματική νοημοσύνη (emotional quotient) είναι εξίσου σημαντική με τη γνωστική νοημοσύνη (intelligence quotient), προκειμένου τα παιδιά να αποκτήσουν μια υγιή και ολοκληρωμένη προσωπικότητα. Έτσι, οι μαθητές και οι μαθήτριες κλήθηκαν να ανακαλύψουν «κρυμμένα συναισθήματα», να διαχωρίσουν τα συναισθήματα σε θετικά ή αρνητικά, να ορίσουν τι είναι η αγάπη, η λύπη ή ο φόβος για αυτούς, και να βρουν το θάρρος να ανακοινώσουν φωναχτά τις προσωπικές τους απαντήσεις στην ολομέλεια της τάξης. Στο τέλος, οι μαθητές και οι μαθήτριες χωρίστηκαν σε ομάδες και κάθε ομάδα κατασκεύασε ένα δικό της παραμύθι, με βασική ιδέα πλοκής το συναίσθημα που επέλεξε. Οι μαθητές και οι μαθήτριες δημιούργησαν παραμύθια για την αγάπη, την απογοήτευση, τον θυμό, την χαρά, την απαισιοδοξία και την ηρεμία.

Παρακάτω παρατίθεται το παραμύθι της νικήτριας ομάδας.

«Ο μικρός θυμωμένος πρόσφυγας»

Μια φορά και έναν καιρό, ήταν ένας μικρός πρόσφυγας, ο οποίος είχε φύγει μακριά από την χώρα του, λόγω του πολέμου. Ο πρόσφυγας αυτός πήγαινε σε ένα σχολείο, αλλά δεν είχε καμία παρέα. Οι συμμαθητές του τον κοροΐδευαν, γιατί δεν είχε καλά ρούχα και πολλές φορές ερχόταν στο σχολείο με σκισμένα παντελόνια και παπούτσια. Τον απέφευγαν, γιατί πίστευαν ότι θα τους έκανε κακό. Αυτό το παιδί ένιωθε μέσα του πολύ θυμό, γιατί όλοι τον απομάκρυναν, ενώ δεν έφταιγε σε τίποτα. Ο θυμός που ένιωθε επισκίαζε όλα τα άλλα συναισθήματά του. Ήταν πάρα πολύ θυμωμένος, απογοητευμένος και λυπημένος. Ένιωθε θυμό με τους ανθρώπους, με το πως είχαν καταντήσει την χώρα του, με το πόσο αηδιαστικός είχε γίνει ο κόσμος.

Κάποια στιγμή ένας δάσκαλος αποφάσισε να τον βοηθήσει, να διώξει τον θυμό και την απογοήτευση που ένιωθε. Προσπάθησε να δώσει στους συμμαθητές του να καταλάβουν πως και αυτός είναι ένα μικρό παιδί, που έχει ανάγκη από φίλους και αγάπη. Έμαθε τους μαθητές του να μην κρίνουν τον άλλον από την εμφάνιση του, αλλά να κοιτάνε την καρδιά και την ψυχή του. Έτσι, μετά από καιρό ο δάσκαλος κατάφερε να κάνει όλη την τάξη μια ομάδα. Ο μικρός πρόσφυγας συνυπήρχε κανονικά με τα άλλα παιδιά, δεν ένιωθε μόνος και δεν ένιωθε σε τίποτα διαφορετικός. Απέκτησε φίλους, ο θυμός και η λύπη έφυγαν μακριά. Ήταν τόσο αλλαγμένος και τόσο χαρούμενος! Ο δάσκαλος του είχε αλλάξει την ζωή! Τον βοήθησε να καταλάβει πως δεν πρέπει να εγκαταλείψουμε τίποτα και ποτέ στην ζωή μας και πως κάποια στιγμή όλοι δικαιωνόμαστε!